

מתיקות השבת

יו"ל ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאזעו שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדור בעל 'שבת הלווי זאק"ל

◆ משיחורנו של מורינו ראש הישיבה שליט"א ◆

מתנה מתוקה או יבשה?!

"והתהלכתך בתוככם" - אט"ל עמכם בגן עדן (יש"י), מבאר בספרי בעלי המוסר שפקר בעולם הזה אפסר לזכות להרגיש מעין עולם הבא וְגו' עדן, על ידי עסק התורה עם אהבת ה', הנהנה אמרו חז"ל (תנחומא תצוה ה): 'אמר רבי עקיבא, לא היה כל העולם פלו פדאי פיום שנתן בו שיר השירים ליש"אל, שפל התנאים קדש ושיר השירים 'קדש קדשים'. וצריך באור, מה מיוחד בשיר השירים יותר מפל התנאים שרק הוא זכה להקרא קדש קדשים?

ויובן על פי משל למלה אוהב ונערץ מאד שרצה להנציח בזכרונם של בני מדינתו את הטובות שגמלו עמם במלחמות שערך עיבם, וכו' רצה להנציח בזכרונם את המאכלים הערבים שנתן להם בזמני המלחמות ששהיו רעבים וחסרי כל, ואת המשקים, יין, חלב ודבש שנתן להם.

ולצורך כך הכין המלך ציור מיוחד שהזכיר את כל הטובות שעשה להם וחקק את הציור הזה ביום פיוס שסיים לכבוש את כל המדינות לטובתם.

שמחת המלך

בין מקבלי המתנות היו שתי הנהגות, היו כאלו שתלו בביתם את הציור כתבניתו והיו כאלו שמואבהתם הגדולה למלך לא הסתפקו בקו, אלא הוסיפו לעשות יצירה מיוחדת על הציור הנפלא של המלך, שביצירה זו המחישו על גבי הציור את הטובות שעשה להם המלך, ליד הדבש הם עשו דגמות דבש אמתי וכו' ליד החלב ובין וכו' וכו'.

כשמעשיהם הגיעו לאזני המלך, הוא התפעל

מקף מאד, ונרד בכבודו ובעצמו לביתם, וכשראה בעיניו את היצירה הנפלאה של אוהביו, אמר בהתפעלות גדולה: תמיד אהבתי אתכם מאד, אבל פעת מתגלה לי שגם אתם אוהבים אותי מאד... וחרז בשמחה לארמונו.

פרוז של קנאה

השמועה עשתה לה נפסים שהמלך שמח מאד ממשעשיהם של אוהביו, ואחרים ששמעו מקו התקנאו באוהבים והחלו להציג את מחסור אהבתם למלך כפיטה של נאמנות, והכריזו ברחובות: נאמני המלך משרירים את הציור שנתן להם מהמלך כתבניתו! ואינם משינים ואינם מוסיפים בו שום דבר כלל!!!

וכן הכריזו: המשנה והמוסרי דבר על הציור שנתן לו מהמלך, הרי הוא מזלזל בכבוד המלך!!!

וכמוכן הכרזתם נבעה מקו שידעו שאינם אוהבי המלך והבינו שהמלך בודאי ייטיב לאוהביו, לכן העמידו פנים שזה שהם לא שבו את מתנת המלך, זה כפיקול נובע מנאמנותם למלך, ובהכרזתם רצו לפסל את מעשיהם של אוהבי המלך מקנאתם בהם, ובטענה שפכפכו מה ששבו את מתנת המלך זהו חסר נאמנות למלך.

אך ממשמע המלך את הכרזותיהם, פסע עליהם ואמר: כמה טפשים הם שאינם מבינים שזהו הנחת הגדול לפני, לשבח את מתנתי, שכן מתגלה אהבת האזרחים אלי. לכן גזר המלך ואמר: אותם אוהבים ששבו את מתנתי, נזמנים להיכלי בכל שבוע ושבו לבקש ולקבל כל אשר יחפץ להם, ואלו שאינם אוהבי איני רוצה לראותם, אלא פעם אחת בשנה.

מתיקות לבו של אוהב

התוכה וסגורה שאי אפסר להבין בה את עמק רצונה, כמו שכתוב: "ותורת ה' תמימה" 'תמימה' מורה על כך שהתורה היא סגורה וחתומה.

המשל: יובן בהקדמה למספר על קרנא חפץ חיים ז"ל ע"ש שהיה עומד ומתחנן ואומר לפני ה': רבנו של עולם, אתה נתת לנו תורה שהיא

מתיקות הניסים

— מכתבים למערכת —

כסף משימים

ביום חמישי שבוע שעבר, יצאתי עם ילדי לקניית לשבת. בדרכי ראיתי אבא אחד שהולך עם ילדיו ואומר להם: 'בואו נתפלל לה' על הפרות והירקות! תוך כדי שאני ממשיך בהליכתו, התבוננתי בדברים ששמעתי אותו אומר לילדיו ונסיתי להבין מה הוא התכוון לומר. הבנתי שכנראה אין להם כסף לקניית פרות וירקות לשבת הקרבה בבוא, והבנתי שיש לי כאן הזדמנות לקום מצות צדקה וגמילות חסדים בהודו רב. הוצאתי מאה שם מכיס ושבתי על עקבותי על מנת לתת לאותו יהודי את הכסף.

אך דא עקא, האישי לא נראה באפק, הסתובבתי לכאן ולכאן ולא מצאתי אותו, לכאורה היה נראה שאין לי ברירה אלא לבטל את התכנית לגמול עמו חסד מכיון שאני לא מוצא אותו, אבל לא רציתי לותר על ההזדמנות המיוחדת הזאת, אך מה עושים, אך אני מוצא אותי?

חשבתי לעצמי, הרי מהאישי הזה בעצמו שמעתי באיזה כח הוא משתמש - בכח התפלה, כפי שהוא מלמד את ילדיו להתפלל על הפרות והירקות, אז גם אני במצב שלי פניתי לה ובקשתי ממנו: 'רבנו של עולם, אני מאד רוצה לגמול חסד עם היהודי הזה, תראה לי איפה הוא'. טרם סימתי את תפילתי והנה הבחנתי שהיהודי הזה יושב בגנה על הפסל וראיתי היאך שפתי נעות בתפלה, כנראה על... הפרות והירקות. שמחתי מאד שה' ענה לתפילתי, ומיד נגשתי אליו כשהכסף בידי.

'רציתי להעביר את הכסף הזה למשפחה לצרכי שבת, אמרתי לו. האישי קם על רגליו ואמר: כלא! אמן! אני באמצע לבקש מה' שישלח לי כסף לקניית לשבת, עוד לא סימתי להתפלל וה' שלח לי אותך כל כך מהר?!!

האישי התפעל ואמר: רק בעם ישראל אפסר לראות כאלו מקרים! לאחר מכן הוא ספר לי שכל חמיו מבססים על אמונה בה' והוא רואה בחוש היאך ה' מנהיג את העולם, בקשתי ממנו ספור לדגמא וכך הוא ספר:

לאחר נשואי בקשתי מה' שיראה לי בחוש שהוא משיג עלי, באותם ימים הייתי נוהג ליסוע ממקום למקום עם אופנים, ליל שישו « המשך המעשה בכבוד ד'

המשיך והפזיז חיים ואמר לפני ה': ורועי ישראל הקדושים, כמשה רבנו ודוד מלכנו ושלמה חכמנו, עמדו והתאמצו לגלות את אהבתך אלינו החתומה בתורתך וגרמו לעמך לאהב אותך וגדולי ישראל פשוט את התורה כל כך בפלא, אם כן ראוי לך לגאל אותנו ולשלח לנו את משיח צדקנו שיגלה לנו את טעמי התורה (פנימא בפרגום על שה"ח).

מתיקות בעקבות בַּיִנוֹת

וכשנתבונן במהלה תייו של דוד מלכנו, נמצא שהוא היה יהודי המבזה מאד בעיני רבים מישראל שרצו להחשיב אותו כמי שאינו יהודי כלל, מחמת שהוא בא מזרע ריה המואבית ומואבי אינו ראוי לבא בקהל, והדבר היה נתון בפיח גדול שלא פסק עד שבא עמשא בן יתר המישימאלי וחרף את נפשו למען דוד מלכנו ואמר, מי שטוען שדוד אינו יהודי, דקר בהרב (במכות עז).

ודוד מלכנו מודה על כך לה' מאד מאד במזמורי ההלל על שהציל את נפשו והתיר את המוסרות שהיו עליו ועל רחבעם נכדו שרצו להחשיבם כגויים ח"ו, מחמת שגם אמו של רחבעם היתה גיורת עמונית, ורק בכך דרש מואבי ולא מואבית, עמוני ולא עמונית, נשאר שם ישראל על דוד

ורחבעם (שם), וגם בהמשך תייו של דוד היו לו בַּיִנוֹת רבים וגם היו לו אויבים רבים ולאור כל הבַּיִנוֹת הללו שגִּרְמוּ לוֹ שפלות גדולה מאד, יכל לזכות לגלות פרושים רבים בפסוקי התורה בלי שהדבר יסב לו שום הנחת הדעת.

חדוש של שירה

וכגון שגלה שהפסוק שצאמר בתורה על הלויים "בפתח ישראל", מלפניו שהלויים צריכים לשיר לפני ה' בכלי נגינה, כמבאר בפסוקים שאמר בתהלים: "שאו זמרה ותנו תף כנור נעים עם נבל", ושאו חדוש עצום שאינו מנח כלל בפשט פסוקי התורה, אבל דוד מלכנו ידע שרצון ה' הוא לעובדו בשמחה וכמו שכתוב שכל הקולות המובאות בפרשתנו ובפרשת יתבוא הן באות "תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל", הינו ששל האדם לעבד את ה' בשמחה ובהקרת הטוב על הטובות שה' עושה עמו, ולכן היא מלמד אותנו בתהלים: "עבדו את ה' בשמחה באו לפניו ברננה".

ומפניו שהבין שזה רצון ה' האמתי, לכן דרש את הפסוקים ולמד בהם שהלויים צריכים לנגן לפני ה' בכלי שיר. ושלמה בנו למד ממנו ואף הוא

נהג כמותו והוסיף לעשות בבית המקדש את הים של שלמה והוסיף לעשות עשרה כירות, עשרה שלחנות, ועשר מנורות וכן הוסיף עוד שני כרובים גדולים מלבד הכרובים שעל הארון.

אוהבים מול אויבים

וכמו כן נטע בבית המקדש נטיעות של זהב, אף על פי שלא מזכיר בתורה שום מצוה פזאת, כי אהבתו הגדולה למלך ה' גרמה לו להבין שראוי לעשות מעשה כזה כדי לכבד את ה' בביתו, בית המקדש. ולא הוסיף המלך שהזכיר במשל, שהתורה היא מתנת המלך ה', ודוד ושלמה מלכינו ההכימו והוסיפו על המצוות המובאות בתורה מתקיות רבות מאהבתם הגדולה למלך ה'.

ודאג וירבעם בן נבט וחבריהם שהלקו על דוד ושלמה, הם פאותם האנשים [המזכרים במשל] שאינם אוהבי המלך שהעמידו פנים כנגדמי המלך, שבאו בטענות כלפי דוד ושלמה וטענו שהם עוברים על כל תוספי ונשאר טענות פיוצא בזה, ובצמח, אם דוד ושלמה עשו זאת, בודאי אין בך משום בל תוסיף (ועי' וישלמי פאה פ"ב ה"ד, ומש"כ בזה רבנו בתני שמות כה"ד).

מתיקות מגלת אב ובנו

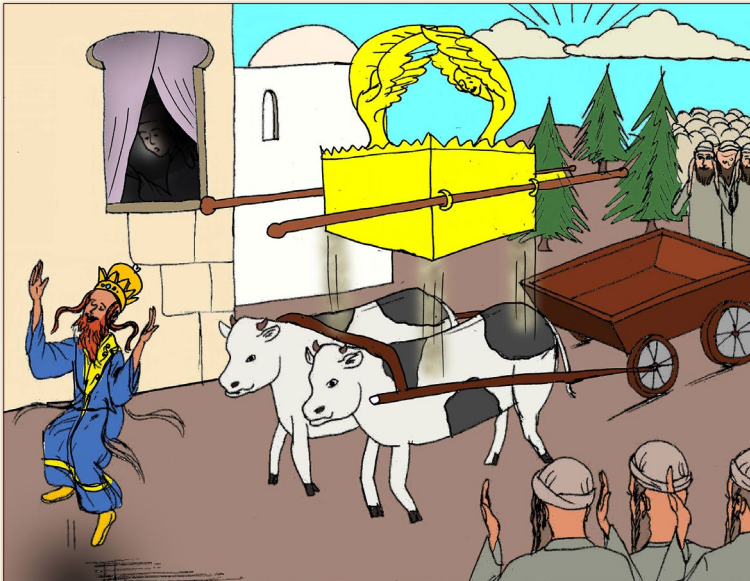
הסודות הנראים החתומים בה, ראוי לנו להבין במגלה זו דברים השכיחים לכל אחד מעמנו ולגלות בה את הטובות והחסדים שה' גומל עמנו, ויבאר שבמגלה זו שלמה פתח את המהשבות של אהבת

אָנוּ וְנִדְוָמָה הַחֲמִידִים וְהַנִּפְלְאִים, הוּא נִזְכָּר בְּקִבְ"ה שֶׁבָרָא אֶת כָּל הַנִּפְלְאוֹת וְהַמְתִּיקוֹת הַלָּלוּ.

ועל כך כתב שלמה את **מגלת שיר השירים**, שמלבד

לפי הנ"ל לבין, שבאשר דוד מלכנו היה רואה את שלמה בנו, היה מתמלא באהבת ה' ולא פהמוז עם שאוהבים את בנם התינוק מאהבה גשמית וחסרת תכן, אלא לשדוד ראה את שלמה ואת עיניו ואת

מתיקות אש ההודאה

בציור שלפנינו: כל מהותו של דוד מלכנו היא שירה והודאה לבורא יתברך על כל חסד וחסד שגומל עמנו בפרט בבריאות כל אבר מאברי גופנו כאומר: "ברכי נפשי את ה' וכל קרבי את שם קדשו", וכפי שזכר בציור זה. היאך דוד מפא ומכפר לפני ה', ולא נחלש בדעתו מאשתו מיכל הנשקפת מהחלון ובה להנהגתו. כיצד הנהגתו של דוד היתה ההכנה לבניו בית המקדש?

על כך במאמר: 'מתיקות שירת שיר השירים'.

בציור שבכותרת הגליון: משיח צדקנו עומד על גבי בית המקדש ומבאר את טעמי מצוות התורה ונקרת האש היקדת על גבי המזבח.

מה הקשר בין מדרות ל"ג בעמר לאש המזבח ולבנו בית המקדש שיבד מאש?

על כך במאמר: 'מתיקות שמחת ל"ג בעמר'.

עצות מתוקות

בספירת העומר ראוי לכוון להודות לה' ולבקש ממנו על כל חסדיו שעלינו, שכן כל חסדיו ה' תלויים בעומר שהא האכל, ויגון שראוי לכוון בספירת העומר להודות ולבקש מה' על בני הבית שגדלים ומתקיימים על ידי העומר - האכל שהרי אמרו חז"ל (פרק ט) על הפסוק: "על זאת יתפלל כל חסיד אלוהיך לעת מצא" זו אשה, ומקאן אנו למדים שראוי לאדם לבקש מה' תמיד על אריכות ימיו ושנותיו ועל בריאותה של אשתו, כי האשה נקראת מחמד עינו של האדם (תוס' כד סו) ובלעדיה האדם בצער ובצרה אימה.

מתוקות שיחי

רבונו של עולם, חמל עלי וחנני בענין טובה לרצות ולעזר לכל אחד משוראל ואר לאותם שאינם מכירים לי טובה ושאינם משיבים לי טובה כפי שגמלתי עמם, ובזכות זה תתמלא עלי ברחמים ותתנהג גם אתה עמי לפני משורת הדין להיטיב לי, אך על פי שנהגתי כלפניך בכפיות טובה, ותאריך את ימי ושנותי ואת ימיהם ושנותיהם של בני ביתי ושל כל עמך שראוי לברך ואלוהיך להפיר לה טובה בחמלתך מקאן ואילך להפיר לה טובה ולעזרה באהבה ובחשק בנתיך אמן סלה.

שֶׁבָּכְל אֲבֵר מֵאֲבָרֵי הַגּוֹי, שֶׁהֵם כְּלוּלִים בְּלִבְבָּךְ וְיֵשׁ לְאֲבָרָה עֲלֵיהֶם אֵת ה'.

וכן דבר על חסד 'נפשך', דברו על חסד ה' ש'בגוף, כמו שהזכיר בפסוק: "ש'ש'חיהו פ'רס רמונים". ש'מדבר מחסד ה' ש'נשלח ר'ר' בכל הגוף והוא מיטיב לאדם כ'פרס המצמיח לו רמונים. וכן דבר על חסד 'מאדך', כ'ך ש'דבר על מתנת האשה והולדים שה' נותן לאדם, ש'נקראים מאודו של אדם וכן דבר על המזון והרכוש שה' נותן לאדם, כ'ון בפסוק: "אש' ית' אש' את כל הון ביתו", ש'ם זה נקרא מאודו של אדם ועל הכל הודיה לה' ולמזונו להודות ולתפאר על כ' טובה לה' יתברך.

התנאי הקודם לבניית בית המקדש

ועתה יבנו מדוע בית המקדש לא נבנה עד ימי דוד ושלמה, משום שבית המקדש בלי דוד ושלמה חסר בו העקר, כי המטרה העקרונית של בית המקדש היא להגביר בעם ישראל את אהבתם לה', ולכן היה צריך להמתין עד שביאו דוד מלפנו ויעורר בעם ישראל את האהבה ה'

אותם לאור העולם (אדר"ג ד). ואיננים אלו הבינו שהאהבה ה' ש'דוד ושלמה דברו בה היא תכלית התורה ומצוותיה, כמו: "מה ה' אלקיך שאל מעמך כי אם ליראה... ולא אהבה אתו".

שבועה של אהבת ה'

"השבועתי אתכם בנות ירושלים אם תמצאו את דודי מה תמידו לו שחולת אהבה אני", שלמה מכריז בנגד איובי שאף אחד מהם לא יצליח לעולם להניא אותו מאהבת ה' העצומה שבוערת בקרבו, כי הוא נשבע בבני משפחתו שבועת אהבה לה'.

"עניניו כיונים על אפיקי מים רחצות בחלב", דוד היה משבח את ה' כשהיה מתבונן בעינים של שלמה בנו והיה נכר בהן שהן דומות לעיני הינה ומשפחות את הנאמנות שקבל בטבעו מדוד אביו, כינה ש'פיתח ב'מדת הנאמנות (עריבו ק). וכן הודה לה' על כל אבר ואבר, על הלחיים ועל השפתים, על ה'דים, על המעים ועל השוקים ועל גבה וקומת האדם, כ'מבאר שם בפסוקים: "לחיי כעריגת הבשם... שפתותי שושנים... דודי גלילי זהב... מעיני עשת שש... שוקי עמודי שש... מראהו כלבנון כחור כ'ארים".

ועל כל זה הוא שר על דוד אביו: "חבו מתקים וגלו מהמדים", כל היום דוד מלפנו משבח ב'חכו את ה' על כל החמודות והחסדים שעשה בגופו ובגוף בני משפחתו.

מתוקות שירת קדש הקדשים

ושלמה הם דבר אהד, ששלמה המשיך את דבר אביו וגלה את מחשבותיו של אביו לעם, ובכך פרשו את דרכם ותורתם של משה ואהרן. ולפי זה יבנו מדוע דוד ושלמה לא האריכו ימים ושנים, ש'דוד חי שבועים שנה ושלמה חי חמשים ושנים שנים בלבד, כי שלמה ודוד הם אהד ושנותיהם של שניהם יחד הן מאה עשרים ושנים. וכש'דמה את שנותיהם לשנותיהם של משה ואהרן, נמצא שמשה חי מאה ועשרים שנה ואהרן חי מאה עשרים ושלוש שנים, ושנותיהם של דוד ושלמה יחדיו הן מאה עשרים ושנים, ש'הו המזון המקצוע בין שנותיו של משה לשנותיו של אהרן, כי הם גלו את דעתם הפנימית של משה ואהרן.

איך אוהבים את ה'?

המונים מהאמור, שכש'אדם עוסק בתורה עם אהבת ה', הרי הוא זוכה שלפניו הוא נגדר קדש קדשים ולכן הוא טועם טעם עולם הבא ונו עין בלפניו, ואת אהבת ה' אנו לומדים מ'מגלת שיר השירים שהיא מגלת אהבת ה', שבפסוק נאמר: "ואהבת את ה' אלקיך", וד'ר חז"ל, את לרבות תלמידי חכמים, כי התלמידי חכמים מגלים לעם אהד לאהב את ה', לאהב אותו יתברך "בכל לבבך - על לבבך, ובכל נפשך" - על נפשך, "ובכל מאדך" - על מאדך, וכמו שעשה שלמה מלפנו במגלת שיר השירים, ששם דבר על חסד ה'

ה' שהיו לדוד אביו: "דודי שלח ידו", הג'ד שה' בורא לאדם, זה נחשב כמו שה' שולח את ידו אל האבא ומגלה לו את חתו אלו בפני ש'רא עבדו, "מעני המו עלי", ח'ך"ה נותן ל'לד מעים שמעוררים באבא אהבת ה' עצומה.

"קמתי אני לפתח לדודי ודי נספו מור ואצבעתי מור עבר", הבן הוא מור - בשם ו'תענג גדול לאבא, כי מהבן יהיה לאבא עולם הבא גדול ועצום מאד, וכל שכן אם יש לו בן נוסף, שיהיה לו מקף עולם הבא כפול ומכפל.

תכלית התורה

"מצאני השמים הסכים בעיר הכני פצעוני נשאו את ידי ומעלי שמרי החמות" אותם שאינם אוהבי המלך, כ'אז ו'רבעם, העמידו פנים של שומרי חומות המלך ה' והפו את דוד ושלמה בב'זנות רבים ש'באו אותם, וטענו שאינם מקלל ישראל מפני שהתקנאו בהם על שהם אוהבי ה' גדולים, בעוד שלאותם אוהבים אין אהבה וזאת, ולכן טענו נגדם שכ'כול הדבור שלהם כל היום מאהבת ה' הוא דבר שלילי שאינו צאי חלילה בעיני ה'.

פי טענו שאלו הם דברים ח'שים שאינם כ'ותבים בתורה ולא שמענו מאבותינו הנהגות כאלו, ומה גם ש'בזמן הזה ראוי להם ללמוד תורה, כ' טענו אותם אוהבים, ו'גזו את ספר משלי, קהלת ושיר השירים, עד ש'באו אנשי כנסת הגדולה והוציאו

עתה יבנו מדוע ד'קא מגלת שיר השירים נקראת קדש קדשים, מפני ש'בה מתגלית האהבת ה' העצומה ש'בלבם של אוהבי המלך ה', ו'זה ה' בוחר ב'וחר, וכ'אלו שהם אוהבי המלך ה' הם זוכים להראות לפני המלך ה' בכל יום וב'פרט בכל שבת ושבת ש'בה מתגברת אהבת ה' ב'לבם ביותר על כל החסדים שעשה ה' ב'בראה בש'שית ימי בראשית ועל כל החסדים האישיים ש'גמל עמם ה' ב'משו השבוע.

ולעמדת זאת, אותם שאינם אוהבי ה', אינם זוכים להראות לפני ה' אלא פעם בשנה - בראש השנה, ש'אז ה' דן את העולם ו'קלם עובדים לפניו כ'ני מירו, וגם אז הם עומדים לפני ה' רק באימה וב'ר'אה ואינם זוכים לחוש ב'נוסף ל'ראה הנצרכת גם את אהבת המלך ה' אליהם, פי מצדם אינם אוהבים פראוי את ה', אם גם א'ר יבינו שה' אכן אוהב אותם מאד!

ומכ'ון ש'במגלת שיר השירים גלה שלמה את המתקשרות של אהבת ה' הנש'בות שהיו ב'לבו של אביו הגדול דוד מלפנו, לכן נמצא שבמגלה זו מנח הפרוש לתורת משה שהיא תורה תמימה ש'סתומה בה כ'מות ה', שהיא גלוי אהבת ה', ולכן ד'קא מ'גלה זו ו'קראת קדש קדשים.

מבארי דרכם של משה ואהרן

ועל שלמה נאמר: 'ברא פרעא ד'אבוקה', ש'דוד

כך עלינו להתחזק במדת הנכרת הטוב לה, כדי לראות בקרוב בבנינו בית המקדש ובביאתו. זאת פלאי שירת ה' וזאת פלאי שירת ה' וזאת פלאי שירת ה' וזאת פלאי שירת ה' ועל כל דוד מלפננו, אורכה הגדול של המלכה ה', ועל

לָאָהָב אֶת ה' עַל חֲסִדֵי שְׁבָאֲרֵי גוֹפֶם עַל יְדֵי הַתְּבוֹנְנוֹת בְּאֲבְרֵי הַקְּרִבָּנוֹת הַדּוֹמִים לְאֲבְרֵיהֶם, וְזֹאת פְּלוּי שִׁירַת הַלְלוּיִים שֶׁשְּׁרִים אֶת מְזֻמְרוֹי שֶׁל דָּוִד מִלְפָּנֶינוּ, אֲוֹכְחָה הַגְּדוֹלָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ ה', וְעַל

ועד שיבוא אחריו שלמה בנו שישגלה את עמק המחשבות של אהבת ה' של אביו, וכשהתגלגלה פזאת דעת קדושה, הנה הזמן הראוי לבנות בית המקדש, שבו ילמדו הפנהנים את העם

מתיקות שמחת ל"ג בעמור

מדיקלים אש, כי בלבנו של רשב"י דלקה אש של אהבת ה' ומדות רחומות כלפי הבריות, שהיא פאש שיקדה על גבי המזבח שממנה למדו מדות טובות ואהבת ה'.

והעצם שפנהם מדיקלים את מדורת ל"ג בעמור מפורים את הקש והמתנן שרבי עקיבא ישן עליהם ועסק בתורה מתוך עניית ודחמ, וכן גדל והגיע לדרגתו הרמה, והשמן שיוצקים במדורה מזכיר את השמן שהיו יוצקים במנוחה ובמנחות בבית המקדש, וכשם שפאשר יעקב אבינו היה חסר כל, יצמר רק שמן על גבי האבן לכבוד ה', כך אנו, שאין לנו את בית המקדש ואין לנו את האפשרות להעלות קרבנות לכבוד ה', אנו יוצקים שמן באש לכבוד ה', והכל אינו אלא פ' זכר' בלבד, שמעורר אותנו לכסף לעקר הגדול שאומ' אש המזבח שאותה אנו משתוקקים לראות בקרוב.

אש הגאלה

ומפיון שהאש הזאת היא רק זכר לאש של בית המקדש, לכן מדיקלים אותה בכל מקומות מושבות ישראל ולא רק בירושלים שהיא העיר של בית המקדש, כי האש הזאת היא דגמית האש של אליהו בנה הנקמל שקדשה את שם שמים ועל ידה פלם זעקו: "ה' הוא האלקים, ה' הוא האלקים".

וכשם שאמר חז"ל (ויקרא כא), שבתחלה היו מבאי'ם על גבי המזבח אש מן ההידיות ועליה היתה יורדת אש מן השמים, כך אנו מדיקלים את מדורת ל"ג בעמור באש שלנו ומשתוקקים שהקב"ה יוריד לנו את בית המקדש של אש (ביק ט).

ויום זה מחזק את רוחו של היהודי, שגם אם עובדים עליו משברים וקשיוי רבים, יחזיק תוק וינע נאמנה שבנדאי עוד יזכה לראות בישועת ה', כרבי עקיבא שרק לאחר משברים רבים, זכה לראות בממוש משאלתו, לזכות בתלמידים הגונים.

אש של נאמנות ודעת

והאש שמדיקלים בל"ג בעמור מסמלת כפון עניינים: א. את מדת הנאמנות הגדולה פאש יוקדת שהיתה לרשב"י כלפי רבי עקיבא, שעל ידה זכה לקבל ממנו את מיעולתיו הטובות. ב. האש מזכירה את האש של בית המקדש, כי רשב"י קבל מרבי עקיבא דעת של מדות טובות ואהבת ה' שהיא הדעת של בית המקדש שבו למדו הפנהנים את העם ל'אהב את ה' על חסדי ה' שבאברי גופם דרך התבונונות באברי הקרבנות, ואמרו חז"ל (ברכות לג), כל מי שיש בו דעת, פאלו נבנה בית המקדש בכינוי לכן

ממשבר לפאר

ולאחר עשרים וארבעה אלף משברים שעברו על רבי עקיבא בפסדותם של תלמידיו, זכה לראות בישועתו שה' שמע לשועתו וזכה אותו בהמשה תלמידים הגונים (גימטא סב). ובראשם היה רשב"י, ומפיון שיום הולדתו חל ביום ל"ג בעמור, לכן עושים ביום זה שמחה והשמחה היא על המדות המפלאות של רבי עקיבא רבו, שעל דן סבל בסבלנות את תלמידיו שלא היו הגונים ולא התאש מלמלות לה' שישנו לו תלמידים הגונים, עד שנתן לו את רשב"י וחבריו.

חדדים מתוקים

א. מנינו למד דוד מלפננו שרצון ה' שהוליו ישרו בבית המקדש? ב. אילו עצים נטעו בחצירי בית המקדש אף על פי שלא נצטוינו על כך ומדוע? ג. אילו ספרים היו גנוזים, ומדוע, ומי הוציאם לאור העולם? ד. על מה נאהב את ה'? ה. מה מסמלת מדורת ל"ג בעמור?

התשובות מונחות בתוכן גליון זה. ניתן לשלוח את התשובות לכתובת האי-מייל: 7885595@gmail.com בקו 'קול מתקות': 073-313-4395. בצירוף שם, כתובת וטלפון. | הזוכה מפרשת אמור: משה סופר. בית שמש.

שהוא לא ראה כלל את האופנים שלי שקאמרו היו קשורות במרחק ממני ובכלל זה פלא שאדם שואם אם אני צריך עזרה בלי שאבקש ממנו כלום. אמרתי לו: אין לי אירי בגלגל האופנים, וכבר אה שלא תוכל לעזר לי, כי מסתבר שהו פנצה. אבל לא כן היה, התברר שנהג הרוב היה איש שהמקצוע שלו הוא לתקן אופנים, הוא העלה אותי לרכבו עד למקום שעמדו שם האופנים שלי, הוציא פנימית חדשה והחליף אותה בפנימית השונה, נפח את הפנימית במשאכה שהיתה ברובה וגם סרב לקבל על כך שום תשלום.

כך נוכחתי לראות שה' משגיח עלי ורואה את הקשי שבלבי ומחליף אותי מהמיצר לרוחה, אף על פי שלא עשיתי שום השתדלות לכה ההשתדלות והנה שקויתי לישועת ה'!

ה. ב. וירושלים

אחד נסעתי לבית מדרש הרחוק מביתי עד מנת ללמד שם בחברותא עד לשעות הקטנות של הלילה.

כשחזרתי, השעה היתה ארבע לפנות בקר, ובחורבות לא היתה נמצאת נפש חיה, פאשר כבר התרחקתי מבית המדרש, הבחנתי שאני נוסע בלי אור בגלגלים ולפני ישנה דרך ארקה, שלא אוכל ליסוע את הדרך הזו בלי אור.

הבנתי שאין לי ברירה, אלא לקשר את האופנים וללכת לבית ברגל, קשרתי אותם והתחלתי ללכת, אלא שאו הרגשתי שאני עיף מאד ויהיה קשה לי מאד ללכת את הדרך הארקה הזאת ברגל, קייתי לישועת ה'...

לפתע עוצר לדיד רכב שעליו קשורות אופנים ושואל אותי: אתה צריך עזרה? הפלא הגדול הוא